

Categoria D

NO SON DE DRAP ELS PUTXINEL·LIS

*Recull de 6 microrelats
inspirats en les titelles del "Taller de Marionetas Travi"*

PENSAMENT

Motllo de guix d'un cap de titella.

El pensament m'ha fugit del cap i me l'he trobat entre les mans; amb la testa buida no sabia pas què fer-ne. Aleshores els dits han començat a inventar-se accions i a cada acte li han posat un verb; i si el dit petit, trapella, assenyalava una cosa, el polze li posava un nom i el dit anular se l'aprenia de seguida . A poc a poc, m'he trobat que els meus dits pensaven i que el meu cervell, estèril, era una esponja amb fongs, inútil.

Els meus dits proveïts de pensament han pres identitat.

I cada un dels dits ha decidit portar la seva pròpia vida.

Llavors a tots dos se'ls van obrir els ulls i s'adonaren que anaven nus.

Gènesis 3:7

Tot era un desgavell fins que hem passat pel taller de titelles i cada dit ha triat el titella que més se li esqueia.

LA NINA

Titella de guà: una nena petita.

Cap de porcellana.

La mare va néixer a la Barceloneta al 1931, cara al mar i l'aventura. De menuda, amb la gana estrenyent-li el somriure, seia al balcó, a veure passar els veïns, amb una nina, la seva única nina, a la falda. Era una nina arranjada: el cap d'una nina rica, el cos de roba farcida. La mare l'adorava, havia trenat trossets de llana i l'havia omplert de llacets menuts, com sospirs d'esperança que se li escapessin dels seus dits de sis anys. No entenien la guerra aquells llacets esquifits.

Un moniato cuit, embolicat amb paper de diari, sobre la cuina de carbó, la rebia quan tornava de l'escola -mentre hi va haver escola-. Una veïna li obria la porta. Ella posava el despertador dels pares sobre la taula del menjador perquè les hores llisquessin pel tic tac i la por. Agafava la nina i el moniato i sortia al balcó. Se n'hauria menjat set. Seia en un tamboret baix, la nina a la falda; badallaven ella, el temps i el balcó. Ben obertes les boques.

Ara mateix rodo la bola del món, rodo i rodo, amb un dit. No sé trobar-hi aquell balcó.

FOTO-MULTA

Titelles de fil: una parella, home i dona.

Caps de fusta.

La Sra. Poch, després de 40 anys d'esmerçar-s'hi, per fi, havia trobat promès, el Sr. Poquet. Era tan feliç! Es convertiria en la Sra. Sílvia Poch de Poquet! Es casaren a la parròquia de Sant Miquel Petit i el convit, poca gent, només els íntims, el celebraren a "Mica de pa", un restaurant tan polit que feia goig d'asseure's-hi, ni que fos una estoneta. La lluna de mel, escassament tres dies, i dels curts, que era hivern. La Sra. Poch volia pair bé. També volia que el seu nou marit exercís *a poc a poc i amb bona lletra*, com diu la dita, però al marit li agradava escriure fora de casa i no era dels que amb no res s'acontentés. A

les dues minses setmanes, el matrimoni ja feia aigües. Una foto-multa de trànsit, traïdora, confirmà les sospites de la Sra. Poch; s'hi veia el Sr. Poquet, pletòric, acompanyat d'una rossa exuberant. Clarament fora del matrimoni.

ESCALES

Granota gegant, manipulable amb la mà.

Color verd fosc.

Cada dia la petita Isi, en sortir de casa, un tercer pis, baixava unes estretes i lúgubres escales. En arribar al primer, la porta del pis sempre era irremeiablement oberta, com un interrogant. Impossible tancar-la, el batent tornava a lloc, *nyec, nyec*, les frontisses grinyolaven. La nena treia el cap i una boira espessa i enganxosa la rebia. Espantada, sortia corrents. El vespre que va desaparèixer l'Isi, la nena havia gosat traspasar la porta i la boira. Unes altres escales la cridaren. Només baixaven. En un altre primer pis, una altra porta també era oberta. L'Isi no dubtà, sabia que calia entrar i tornar a baixar escales fins a trobar la clau que la deslliurés de la repetició. El pèrfid Bucle se la mirava satisfet. En algun moment aquella nena mal educada entendria que cal prémer el timbre abans d'entrar.

LA MARUJITA

Titelles de guant.

Tres senyores grans.

La *Marujita* era la més llençada de nosaltres, almenys pel que fa al tema dels petons, no sé dir-te per a les altres coses... Tu creus que no, Núria? La vaig veure fer-se un petó amb en Miquel, el fill de l'estanquera del costat de l'escola. Sí, Carme! Sí! En Miquel! Això, aquell noi més gran que nosaltres, rosset ell, això, prim. Ai! Com n'estava, la *Marujita*, d'en Miquel! Tan menuda que era ella, amb la seva bateta rosa i ja enamorada com una bleada d'en Miquel. Ves, quines coses. Es feien petons allà on podien i jo els vaig enxampar un dia i em

vaig espantar molt, creia que ella es quedaria embarassada. Només per un petó? Embarassada! Per un petó! Tenia vuit anys. Vindrà avui la *Marujita*? No? Vaja, m'hauria agradat veure-la. Ja té néts? Sí? Ves per on! I jo a punt de tenir un besnét, que el meu nét petit és una fera. Vint-i-quatre anys tenia quan em vaig casar, i abans, res de res havia fet jo, no com la *Marujita*, que almenys de petons en sabia molt.

I les tres senyores, endiumenjades, baixaren exultants del bus. Tornaven a tenir pocs anys i l'alegria del pati de l'escola.

PARQUIN

Grup de comandaments de fusta i fil.

Em reculls, em reconeixes, han passat vint anys, gairebé petons. Sort de les xarxes socials! Eres ros, oi? –callo. Estàs igual! –diu. Millor, sense tu -ric. Oblides la cartera sobre les estovalles; el mòbil ja l'havies oblidat al cotxe. I a mi, m'havies oblidat? Tornem al pàrquing i el cotxe no apareix. Organitzo una recerca lògica, però l'evites. Insisteixes a recordar i et perds. Encara més. M'imposo, desfaig el camí i trobo el cotxe. Et disculpes, -com vaig entrar contra direcció. Cal orientar-se i en comptes de recordar el que imaginem, tenir present el que va succeir.

Marta Pérez